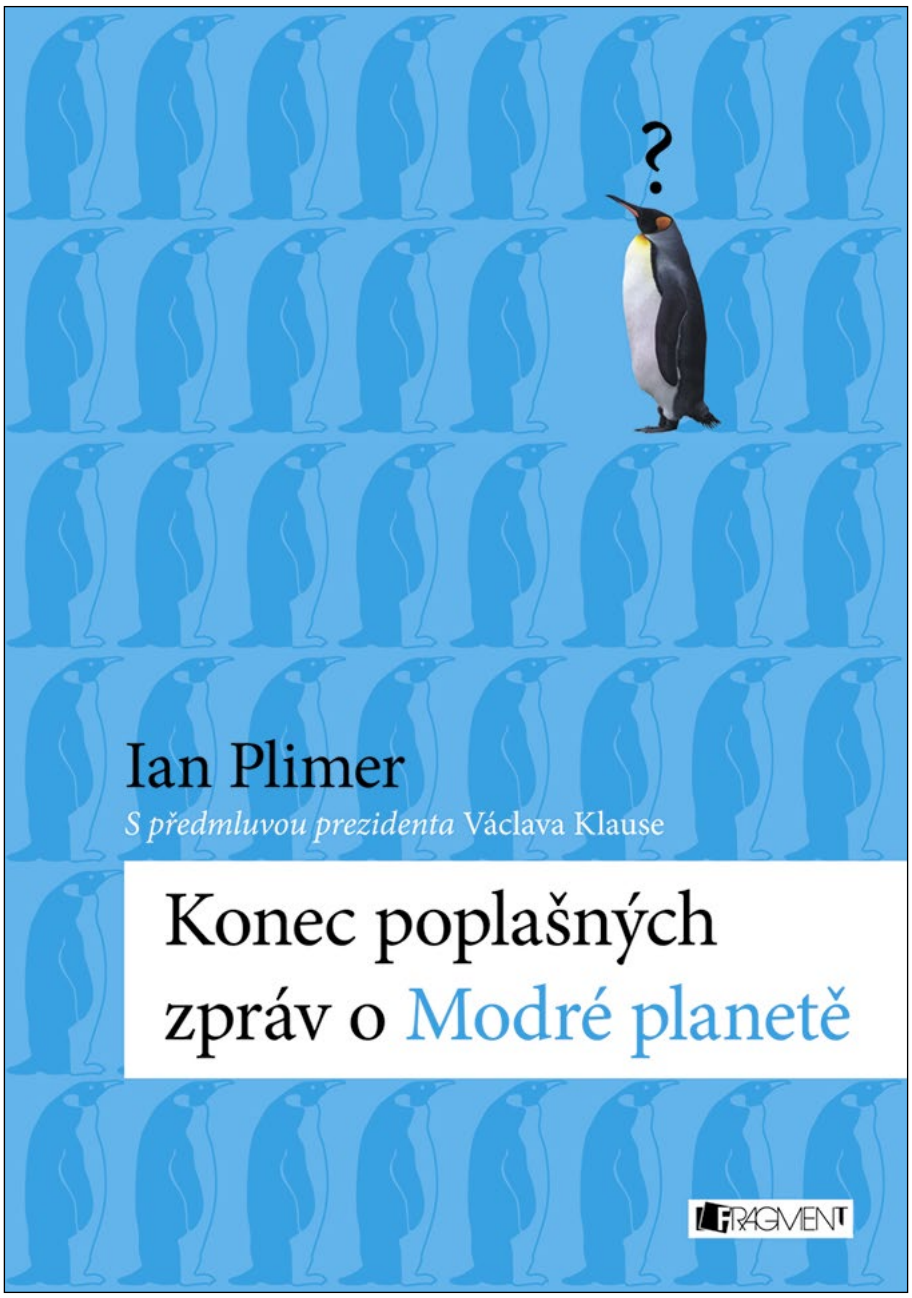

Ian Plimer

S předmluvou prezidenta Václava Klause

Konec poplašných zpráv o Modré planetě

FRAGMENT

Konec poplašných zpráv o Modré planetě

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Ian Plimer
Konec poplašných zpráv o Modré planetě – e-kniha
Copyright © Fragment, 2014

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Ian Plimer

S předmluvou prezidenta Václava Klause

Konec poplašných zpráv o Modré planetě

FRAGMENT

Tuto knihu věnuji Járovi Cimrmanovi,
světově působícímu polyhistorovi,
jehož génia rozpoznali až vysoce tvůrčí lidé
zhruba 50 let po jeho smrti.

Obsah

Předmluva 7

Předmluva pro školáky, rodiče a lidi z ulice 9

Úvod 24

1. Globální oteplování vinou člověka: proč jsem k tomu skeptický 34

Stručná historie planety Země 39
Jaké oteplování? 46
Sledujme peníze 49
Korupce, podvod a lži 54
Sníh, led, záplavy a bouře 71
Souputníci 76

2. Věda 78

Vědecký proces 78
Evoluce vědeckých myšlenek 83
Modely, předpovědi a adaptace 86
Antivěda 91

3. Oxid uhličitý 96

Odplyňování planety a oxid uhličitý 96
Nevinný stopový plyn 98
Další nevinný stopový plyn 102
Voda a led 105
Mořská hladina 108

4. Teplota 115

Jak se měří globální teplota? 115
Vliv měst 120
Jak se upravují měření 120
Nejteplejší rok v historii 126

5. Jak se nechat vyloučit ze školy 130

Něco souvislostí předem 130
Je změna klimatu normální? 132

6. Sto a jedna otázka pro učitele 140

Rada učitelům 175

Odkazy 176

O autorovi 183

Předmluva

V posledních dvou desetiletích je nám autoritativně říkáno, že se Země otepluje, a to vinou lidí, a toto tvrzení je nám vnucováno jako nesporná věc. Někteří z nás se s tím však smířit nemůžeme. Než na uměle vytvářenou paniku kolem globálního oteplování plně přistoupíme, chceme vědět, je-li dnešní oteplování dlouhodobým jevem, **proč se otepluje, nakolik je, popřípadě může být toto oteplování pro lidstvo závažné (ne-li nebezpečné) a zejména jakou roli v tom má člověk a jeho chování.**

Mnozí politici, novináři a aktivisté z řad vědců předstírají, že odpovědi na všechny tyto otázky znají a že je nespornost argumentů, které mají k dispozici, mimo veškerou diskusi. Podle nich globální oteplování způsobuje člověk a jeho nezodpovědné jednání (emise CO_2). Tvrdí i to, že bude oteplování neobvykle silné a že povede ke katastrofálním následkům. To všechno završují sebevědomými výroky, že je klimatologická věda „uzavřena", což nikdy, zvláště v tomto případě, nebo snad právě v tomto případě, nemůže být pravda.

Existuje řada seriózních oponentů, „skeptiků" či „popíračů", jak jsou občas militantními alarmisty (či „oteplovači") nazýváni lidé s odlišnými názory na věc. Jedním z nejvýznamnějších z nich je v dnešní celosvětové diskusi na toto téma profesor Ian Plimer, který je vážným vědcem uznávaným jak v domovské Austrálii, tak na celém světě. Je profesorem na univerzitách v Adelaide a v Melbourne a je nejznámějším geologem ve své zemi. Za svou takřka půlstoletí trvající akademickou dráhu publikoval více než stovku vědeckých knih a studií.[1]

V posledních letech začal svými texty mířit i na širší čtenářskou obec. Reagoval tím na to, že jednu z jeho vědních disciplín – vědu o Zemi – si přivlastnili lidé stojící mimo vědu, kterým v tom však asistovali vědci, kteří dávají přednost vystupovaní v televizi, užívání si postavení celebrit, slávě a přepychovému životu před prostým, vážným a finančně méně vděčným životem badatele. Pochopil rovněž důsledky, které to všechno má. Pochopil, že **klimatologie se proměnila ve službu doktríny globálního oteplování**, která však není vědou, nýbrž ideologií, ne-li náboženstvím, a která si

1 Příspěvek prof. Plimera k tomuto tématu v češtině již existuje. Přispěl do festschriftu *Václavu Klausovi*, Fragment, 2011 článkem s názvem „Změna klimatu způsobená člověkem? Proč jsem skeptik".

z klimatologické vědy vybrala jednu triviální hypotézu, že člověk svými emisemi CO_2 „reguluje" klima. Tato jednoduchá teze má být důkazem, že rostoucí emise CO_2 z lidské činnosti zvyšují teplotu Země.

Jako seriózní vědec, který studoval fluktuace globálního klimatu nikoli v rámci stovek nebo tisíců, nýbrž v průběhu milionů let, profesor Plimer ví, že **za změnami globálního klimatu jsou jiné mechanismy, a že pokud lidmi produkované emise CO_2 vůbec nějaký vliv mají, pak je velmi malý a téměř zanedbatelný**.

Není pochyb, že vědecká diskuse na toto téma je stále otevřená, avšak veřejná a politická debata byla předčasně uzavřena a prohlášena za „rozhodnutou". To vedlo profesora Plimera k tomu, že přešel z čistě vědeckých diskusí na širší veřejné fórum a pustil se do polemiky s doktrínou globálního oteplování a jejími přívrženci i mimo čistou vědu. Jeho kniha ***Heaven and Earth*** (Nebe a Země) z roku 2009 měla celosvětový úspěch a ovlivnila veřejnou diskusi v mnoha zemích, zejména v „jeho" Austrálii. Hodně jsem se z ní dozvěděl a cítil jsem se poctěn, když jsem byl požádán, abych na zadní stránku její obálky napsal své doporučení. V něm jsem – mimo jiné – uvedl, že „kdybych měl možnost číst knihu profesora Plimera dříve, než jsem napsal tu svou, byla by má vlastní kniha[2] na toto téma lepší".

Kniha ***Heaven and Earth*** je, jak naznačuje její podtitul ***Global warming – the missing science*** (Globálni oteplování a chybějící věda), velmi profesionálně napsaný a složitě propracovaný text, který je nutné nejen číst, ale i studovat. Není tedy snadno přístupný každému čtenáři. Profesor Plimer proto napsal její pokračování, přeložené do češtiny pod názvem ***Konec poplašných zpráv o Modré planetě.*** Už sám titul naznačuje, že kniha není vědeckým textem a že je – jak napovídá její podtitul – „průvodcem po klimatických změnách pro školáky, rodiče a lidi z ulice". Taková forma argumentace je velmi potřebným příspěvkem k celosvětové debatě o tomto problému. Jen se bojím, že pro děti – i přes veškerou svou jednoduchost – tento text není.

Rovněž tuto knihu je zapotřebí nejen číst, ale i studovat. Investice do jejího čtení a studia každému z nás přinese velmi mnoho. Profesoru Plimerovi musíme za tento jeho netradiční přístup v oboru popularizace vědy poděkovat. Tato kniha se jistě stane významným příspěvkem k této diskusi i v naší zemi.

13. prosince 2012

Václav Klaus,

prezident České republiky

2 *Modrá, nikoli zelená planeta. Co je ohroženo, klima, nebo svoboda?* Dokořán, Praha 2007.

Předmluva pro školáky, rodiče a lidi z ulice

Tato kniha má záměrně pobuřovat. Žádná krize klimatu totiž neexistuje. Všichni jsme pro čisté životní prostředí a všichni chceme lepší svět pro sebe i naše děti. Znečištění zabíjí a nikdo nechce znečištěné ovzduší, vodní toky a půdu. Naproti tomu oxidem uhličitým se vyživují rostliny a žádné znečištění nepůsobí. Jak by mohl být nebezpečný, když jej vdechujeme a vydechujeme? Bez slunečního světla, vody a oxidu uhličitého by život na Zemi neexistoval. Označovat oxid uhličitý za znečištění je podvod.

Dřívější generace měly strach ze zimy. Věděly, že mnohem více lidí umírá v chladném počasí, než když je teplo. Současná generace školáků je možná první generací, která má strach z tepla, třebaže teplo lidstvo vyhledává už desetitisíce let. Nemůžeme si dovolit mrhat vzácnými zdroji tím, že je budeme investovat do věcí, které jen vzbuzují falešné naděje a mají řešit falešné problémy. Nemůžeme se nechat vést aktivisty, kteří si vybírají jen takové informace, které vyhovují jejich ideologii. Musíme se mít na pozoru před bankami, korporacemi, obchodníky a lobbisty, kteří touží dostat se ke štědrým subvencím na podporu programů snižování emisí, financovaných z našich peněz. Musíme se mít na pozoru před samozvanými spasiteli, kteří tvrdí, že vědí, co je pro nás dobré. Nevědí. Oxid uhličitý je druhořadý skleníkový plyn. Nejméně 95 % skleníkového efektu v atmosféře zajišťuje vodní pára.

Víme jen to, že klima se mění neustále, oteplovací účinek oxidu uhličitého s jeho rostoucí koncentrací v atmosféře klesá a že lidé mohou mít na lokální klima jen velmi malý vliv (například mýcením nebo teplem vytvářeným ve městech). Předmětem sporu je to, zda rostoucí obsah oxidu uhličitého v atmosféře bude mít na globální klima skutečně katastrofální dopad a zda jsou vědecké znalosti nového oboru vědy o klimatu již uzavřeny.

Poslední kapitola mé knihy předkládá sto a jednu otázku, které by měli žáci dávat svým učitelům, aby zjistili, zda je učí myslet racionálně, kriticky a analyticky. Jestliže totiž budou krmeni aktivistickou propagandou, bude pravděpodobnější, že skončí jako nezaměstnaní a nezaměstnatelní. Žáci mohou velmi brzy zjistit, zda je jejich učitel pitomec, a rozpoznají také, zda je krmí zelenou propagandou. Má kniha je určena i rodičům, kteří s její pomocí mohou odhalit, zda jsou jejich děti vedeny k přemýšlení,

nebo naopak masírovány environmentalistickou a politickou propagandou. I oni by měli učitelům svých dětí položit některé z mých otázek.

Má kniha je i pro obyčejné lidi, kteří mají nos na to, kdy politici překrucují skutečnost a tvrdí nesmysly. Běžný člověk je nadán zdravým rozumem a bude to on, kdo na své kapse pocítí podfuky s obchodováním s emisemi a uhlíkové daně, které banky tak nadšeně podporují. Člověk z ulice by měl vznášet některé z mých otázek v rozhlasových diskusích, kdykoli tam nějaký kašpar bude opět tvrdit, že se všichni upečeme. Běžný člověk by měl některé z mých otázek klást i v dopisech redakcím novin, aby ukázal na slabiny dnešní módy dávat lidem vinu za globální oteplování. Člověk z ulice by měl s těmito otázkami vystupovat i na veřejných shromážděních a měl by je pokládat svým politikům. Mně věřit nemusíte, ale jakmile položíte pár otázek, rychle zjistíte, že vás o globálním oteplování, způsobeném údajně lidskou činností, krmí naprostými nesmysly.

Jste-li dobří žáci, napadlo vás někdy, že něco z toho, co vás učí, není pravda? Nepomysleli jste si někdy, že vás učitel možná zneužívá jako nedobrovolné obecenstvo k politickému a ekologickému aktivismu? Přišlo vám někdy na mysl, že to, co vás učí, není pro život vůbec k ničemu? Tady se vám dostává šance si takové myšlenky ověřit. Možná váš učitel o planetě nic neví, a přece vás učí o globálním oteplování. Učitel možná odpoví na vaši otázku „nevím". To je čestné a lze doufat, že se na to podívá a příští den přijde s odpovědí. Mám tady jednoduché a nevinné otázky, na něž se můžete učitele klidně zeptat. Než je ale položíte, musíte znát souvislosti a znát na tyto otázky odpovědi.

Jestliže váš učitel tlachá o konsenzu, vyřešené a uzavřené vědě, Mezivládním panelu pro změny klimatu (IPCC) a akademiích věd, bodech zlomu, uhlíkovém znečištění, lidmi způsobeném globálním oteplování, vzestupu mořské hladiny, nevratném oteplení, morálních otázkách, okyselování oceánů a budoucích katastrofách, pak budete vědět, že jste podváděni. Přírodní jevy se neřídí hlasováním lidí, bez ohledu na to, jakou mají hlasující formální kvalifikaci. Ve své praxi učitele na škole a později přednášejícího na univerzitě jsem obtížné otázky vždy vítal. Pokládali je ti nejlepší studenti. V dnešním světě by ale pokládání takových otázek mohlo snadno vést k vyloučení ze školy, zvláště když se díky tomu učitel odhalí jako politický a ekologický aktivista. Je například možné učiteli připomenout, že podle průzkumů mínění vládne ohledně „daně z uhlíku" shoda. Lidé ji nechtějí. Proč si politici myslí, že konsenzus ve vědě je důležitý, avšak konsenzus ve společnosti pro ně zjevně tolik neznamená?

Stejné otázky mohou klást učitelům rodiče, aby zjistili, zda jejich děti dostávají náležité vzdělání, nebo se do nich cpe jen propaganda. Ve společnosti je mnoho lidí, kteří „věří" v globální oteplování v důsledku lidské činnosti. Zapomeňme na chvíli, že slovo „věřit" patří do náboženství a politiky, a zeptejme se na několik jednoduchých věcí, aby se ukázalo, zda je tato „víra" založena na znalostech, nebo zda byli „věřící"

svedeni neúnavnou kampaní vědeckých aktivistů, Strany zelených, politických propagandistů a těch, kdo se vědomě vzdali přemýšlení. Člověka napadá, zda příslušníci a sympatizanti Strany zelených vůbec kdy potkali obyčejného člověka, protože se chovají jako staromódní puritáni, kteří jen věčně hrozí prstem.

Člověk z ulice není hloupý. Jenomže naši politici, úředníci, aktivističtí vědci, environmentalisté a vládní zmocněnec pro klima, ti všichni s ním zacházejí jako s hlupákem. Stanice ABC, BBC a hlavní deníky nám neustále tvrdí, že se kvůli oteplování usmažíme, pokud nezměníme své zvyky. Záměrně ignorují velkou skupinu vědců, kteří pro teorii lidmi zaviněného globálního oteplování nenalézají dostatečné, popřípadě žádné doklady. Internet ale umožnil zvídavým lidem zjistit, že existují zástupy významných vědců, kteří nesouhlasí s všeobecně hlásaným názorem a prokazují, že důkazy pro oteplování způsobené lidmi jsou velmi slabé. Tématem se v australských médiích hlouběji zabývalo pouze několik rozhlasových komentátorů, kteří ale došli k soudu, že ti, kdo hlásají oteplování vlivem lidí, nemluví pravdu. Ukázalo se, že argumenty „oteplovačů" jsou plné mezer, a pozorní posluchači se oprávněně diví, proč je tolik povyku pro tak nedostatečné doklady. Vzhledem k tomu, že odpovědí australské vlády, environmentalistů a konkurenčních médií byly výzvy k mediálnímu vyšetřování s cílem umlčet rozdílné názory, není divu, že někteří považují otázku klimatu za otázku svobody.

Propagandistická reklamní kampaň australské vlády, která má přesvědčit běžného člověka o významu daně z emisí oxidu uhličitého, je prolhaná. A člověk z ulice to dobře ví. Jedna taková reklama ukazovala v pozadí elektrárnu v Anglii, která je už půl století uzavřená. Reklamní šoty naznačují, že uhelné elektrárny chrlí do ovzduší saze. To už dávno není pravda. Záběry na uhelné elektrárny ukazují kondenzovanou páru z chladicích věží, nikoli vysoké komíny, z nichž vychází plyn, který živí rostliny a je bez barvy a bez zápachu. Vláda nás žádá, abychom „respektovali vědu", zároveň nás ale bez jakéhokoli respektu vůči nám klame a podvádí.

Přirozenou skepsi běžného člověka potvrzuje rozsáhlý průzkum mínění v USA. Z ankety agentury Rasmussen Poll plyne, že valná většina Američanů se domnívá, že globální oteplování vlivem lidské činnosti není prokázané a že vědci, kteří tuto teorii hlásají, možná falšují informace ve snaze dokázat, že jejich teorie je správná. Od konce roku 2009, kdy byl odhalen podvod zvaný Climategate, klesla víra v globální oteplování způsobené lidmi o 10 %. Američané velmi dobře vědí, že „oteplovači" přehánějí a že vize katastrofy, které vykreslují, nemají s realitou nic společného. V očích Američanů už nepřetržitá tvrzení o konsenzu ve vědě a o údajné naprosté většině vědců, kteří takový názor podporují, ztratila věrohodnost a veřejnost už na ně nenaletí. Veřejnost se také začíná ptát, které další části neustále opakované mantry globálního oteplování jsou vykonstruované. „Oteplovači" svou důvěryhodnost ještě více

podkopali, když změnili heslo „globální oteplování" na „změnu klimatu". Běžní Američané si plně uvědomují, že se je tito lidé snaží obalamutit. Na respondenty průzkumu ani nepůsobí běžná praktika ekologických aktivistů nezabývat se odpověďmi na jednoduché otázky, ale útočit na osoby. Chtějí slyšet argumenty a chtěli by vědět, co se klimatická lobby před nimi snaží skrýt. Zkrátka a dobře, veřejnost se probrala a uvědomila si úlisné svatouškovství a licoměrnost předních environmentalistů.

Celý základ teorie globálního oteplování v důsledku lidské činnosti můžeme najít v jedné jediné kapitole Čtvrté hodnoticí zprávy (AR4) IPCC z roku 2007. Tato kapitola v podstatě říká, že za globální oteplování jsme odpovědni my lidé a za to nás čeká strašný osud. Jak to víme? Z počítačů! Ale počkat, ono to je ještě lepší. Počítačové modely, kódy a data, které takovéto hrozivé předpovědi podkládají, jsou tajné. Tajné počítačové kódy používá dokonce i australská vědecká organizace CSIRO a Meteorologický úřad.

Mají-li vlády, vědci, veřejnost a média brát tyto předpovědi vážně, pak by měly být počítačové modely, jejich kódy a data volně k dispozici, aby je bylo možné ověřit a potvrdit. Právě to se děje ve světě obchodu a podnikání, pokud je zapotřebí provést hloubkové prověrky typu due diligence. Ještě bizarnější je, že kdysi důvěryhodná instituce CSIRO se zříká právní odpovědnosti v případě, že se lidé budou rozhodovat na základě jejích hrozivých předpovědí a poplašných prognóz, a ty se ukážou jako chybné:

> Tato zpráva se týká scénářů klimatické změny založených na počítačovém modelování. Modely představují zjednodušení reálných procesů, které nejsou plně pochopeny.
>
> Z toho důvodu CSIRO ani vláda státu Queensland nepřijímají žádnou odpovědnost za přesnost prognóz nebo předpovědí, které se z této zprávy odvozují, ani za interpretace, úsudky, závěry nebo činy kterékoli osoby, která se bude o tuto zprávu opírat.

Vědecký dokument, který se potřebuje chránit takovými právnickými klauzulemi, zjevně nemá s vědou moc společného a mělo by se s ním zacházet jako s něčím, co nemá žádný význam. Používat slova jako scénáře, prognózy a předpovědi je klamné. CSIRO tím vlastně přiznává, že jejich práce na poli klimatu je zcela bezvýznamná. Mají-li vlády podnikat rozhodnutí, která budou stát miliardy dolarů, a měnit chod celých ekonomik na základě takovýchto děsivých proroctví, proč by nemohly procházet počítačové modely, kódy a data ověřováním v rámci transparentního zkoumání typu due diligence? Kdyby s podobnými předpověďmi přišla soukromá společnost a byly by stejně netransparentní, bylo by to považováno za podvod. Dokud nebude IPCC a počítačové modely, kódy a data, na nichž své prognózy zakládá, dostupné k ověření všem, nemůže být celá

ta složitá konstrukce, kterou IPCC hájí, ničím jiným než podfukem. Celou věc ještě zhoršuje to, že většina teplotních měření, která modely používají, je před jejich vpravením do modelů „seřizována". Proč média nepožadují odpovědi na tak evidentní otázky?

Problém teplotního měření z kapitoly 9 zprávy AR4 nadnesla v australských médiích jediná osoba. Byl to Alan Jones (Radio 2GB, Sydney) v rozhovoru s klimatologem Davidem Karolym z 25. května 2011.

> *Jones:* Existují nějaké empirické doklady, které dokazují, že globální oteplování způsobily lidské, a nikoli přirozené emise oxidu uhličitého? Jsou tam? V těch zprávách? Ano, či ne?
> *Karoly:* Ano.
> *Jones:* A kde bych je tedy v kapitole 9, tedy ve vaší kapitole, mohl najít?
> *Karoly:* Jistě. Tyto doklady najdete v recenzovaných vědeckých studiích a v datech...
> *Jones:* Ale kde je najdu v kapitole 9?
> *Karoly:* No...
> *Jones:* Kde v kapitole 9? Kde můžu otevřít kapitolu 9, protože jsem se do ní díval, takže kde, když otevřu kapitolu 9, ty doklady jsou? Kde to je?
> *Karoly:* Je to... Neřeknu vám číslo stránky, protože nemám...
> *Jones:* Ne, ne. Není to tam. Není to tam.
> *Karoly:* Cože? To ne, Alane.
> *Jones:* Není to tam. Jste odpovědný redaktor. Není to tam. Proto mi nemůžete říct číslo stránky. Ty doklady tam nejsou.
> *Karoly:* To není pravda, Alane.
> *Jones:* Víte, mám kontakty na vědce, kteří si to poslechnou, a vaše reputace bude v sázce, když budete říkat něco takového. Říkám vám, že kapitola 9 je vaší kapitolou. To vy jste byl jejím odborným redaktorem a přitom mi nemůžete říct, kde ty doklady jsou.
> *Karoly:* Ale ano, mohu. Chcete, abych vám řekl, kde ty doklady jsou? Jsou v prostorových vzorcích a časových odchylkách teplotních změn v pozorováních...
> *Jones:* Tak to tedy prr. Kapitola 9, kapitola 9, Davide. To je ta kapitola. Původně to byla ve zprávě z roku 2001 kapitola 12. Ve zprávě z roku 2007 jste byl odpovědným redaktorem této kapitoly o direkci... detekci klimatických změn. Teď se to nazývá „pochopení klimatické změny a její přisouzení". A pro pochopení klimatické změny musíte vědět, jaké jsou pro to všechno doklady. V kapitole 9 to není.

Karoly: Ne, Alane, je to tam. Chcete tedy, abych řekl, který konkrétní graf z kapitoly 9 je tím dokladem? Sleduje vzorce klimatických odchylek minulých 50 a 100 let a provádí jejich hodnocení. Vypovídá o tom, jak se klima změnilo ve srovnání s tím, co jsme očekávali podle odchylek skleníkových plynů, a zahrnuje také další faktory. Faktory jako změny slunečního záření, změny ve vlivu vulkánů, přirozené odchylky jako El Niño, přirozené odchylky jako pacifická dekádová oscilace a ukazuje, jasně ukazuje, že vzorce změny leží mimo přirozenou variabilitu, nejsou tedy důsledkem změny slunečního záření, a vidíme na tom, že sluneční záření způsobuje větší oteplení v denní době, kdy je slunce opravdu důležité, jenomže ve skutečnosti jsme pozorovali více oteplení v noci. Pozorovali jsme změny v teplotách v nižší i vyšší vrstvě atmosféry, což zřetelně ukazuje, že změny jsou důsledkem nárůstu skleníkových plynů a nejsou důsledkem přirozené variability ani jiných faktorů. A zjistili jsme...
Jones: Kapitola 9, kapitola 9 žádné takové podrobnosti nemá. Mám pokračovat?
Karoly: Ale ano, jsou tam.

Nebylo divu, že Alan Jones dostal od levicových pomatenců co proto. Dobře se na rozhovor připravil a kladl důležité otázky. Žádný div, že má nejvíce rozhlasových posluchačů v Austrálii. Karoly navzdory vědeckému mlžení v souboji prohrál, protože s Jonesem mluvil přezíravě a neodpověděl na jeho otázku. V klíčové kapitole zprávy IPCC nefiguruje žádný empirický doklad, který by ukazoval na to, že průmyslové emise oxidu uhličitého jsou příčinou globálního oteplování. Slyšeli jsme to od odpovědného redaktora kapitoly 9 zprávy IPCC. Hra skončila. Jsme podváděni.

IPCC předpovídá, že v zemské atmosféře se zesílí mírné oteplení vyvolané zvyšováním koncentrací oxidu uhličitého. Předpokládají rovněž, že klimatický systém je nestabilní, což by bylo poprvé za 4,5 miliardy let existence Země. IPCC předpovídá, že zesílené oteplování bude následkem zvýšených objemů vodní páry nad tropy. Vodní pára je hlavní skleníkový plyn. Tyto předpovědi ale nemají oporu v měřeních a nejsou ničím víc než spekulativními předpoklady. Někteří vědci naznačují, že oteplení bude mnohem slabší, než předpovídá IPCC, protože panel předpokládá, že klimatický systém se vlivem lidské činnosti vymanil z rámce přirozené variability. IPCC se zaměřuje na to, aby prokázal, že lidé mění klima, nikoli na pochopení klimatu. Vlivům oblačnosti, přirozené oscilaci klimatického systému Země a solárně-kosmickým účinkům na klima se rozumí jen málo. IPCC předkládá dlouhodobé předpovědi založené na „seřízených" měřeních za velmi krátké období, tyto prognózy ale ignorují přirozené cykly oteplování a ochlazování. Rozumný

člověk by usoudil, že spekulativní předpoklady založené na neúplných a upravených krátkodobých měřeních nejsou cestou, kterou by měla jít věda nebo veřejná politika.

Planeta Země je mimořádně složitý komplex. Existuje zde velký počet známých faktorů, které řídí klima. Jejich vzájemné působení může vést k překvapením, nové poznatky se objevují každý den a je zde mnoho věcí, které neznáme. Věda není uzavřena. Většinu oxidu uhličitého produkuje příroda a tak tomu bylo vždy. Lidé dodávají oxid uhličitý do atmosféry od té doby, co rozdělali poprvé oheň. A právě díky přidávání oxidu uhličitého do atmosféry máme potraviny, vodu, dopravu, kovy, plasty, beton, topení, chlazení a osvětlení. Bez emisí oxidu uhličitého by nebylo moderního života. Ti, kdo se nám snaží diktovat, abychom produkovali méně emisí, ale nejdou příkladem. Nežijí v jeskyních jako dřívější lovci a sběrači. Je to pro nás výhoda. Pohleďme na vůdce klimatického průmyslu a představme si je nahé před vchodem do jeskyně. Je to mnohem děsivější představa než vyhlídky na to, že se kvůli globálnímu oteplování upečeme k smrti. Létají po celém světě v letadlech, která vypouštějí velká množství emisí, na klimatické konference v exotických lokalitách. Už byli v Riu, Kjótu, na Bali, v Kodani, Cancúnu, v Durbanu a Dauhá. K čemu všechny ty výlety? Proč se takové akce nemohou odehrávat prostřednictvím normálních zařízení pro mezinárodní elektronické konference nebo přes Skype?

Někteří z nich tvrdí, že v důsledku našich uhlíkových emisí vzroste mořská hladina o desítky metrů, často ale právě oni žijí na mořských pobřežích v luxusních domech koupených za peníze, které získali od bank, vlád a obchodníků s emisemi díky jejich kampaním proti strašlivému globálnímu oteplování. Celý základ oteplovací propagandy stojí na předpokladu, že Země byla před industrializací příjemným a vlídným místem k životu a že za jakoukoli změnu k horšímu můžeme my. Klimatické souručenství hlásá, že klima se za posledních sto let bezprecedentně změnilo, a pohodlně ignoruje historii Země, která ukazuje období výrazných oteplování a ochlazování dávno před industrializací. Na takových podvodech se zakládá celé hnutí proti globálnímu oteplování vlivem člověka.

V podstatě nic takového jako globální klima neexistuje. Existují globální klimatické zóny, jichž je podle jedné klasifikace celkem třicet. Každá část každé země má jedinečné klima. Nemůžeme srovnávat změny v počasí a klimatu na jihu Francie, na severní Aljašce, v srdci Afriky, kolem severoamerických Velkých jezer, v indonéských tropech a v australské poušti. Klima se definuje jako průměr počasí v rámci asi 30 let, to ale neukazuje celou variabilitu, protože existují cykly, které jsou mnohem delší než 30 let.

Vlády, aktivisté a ignoranti tvrdí, že uhlíkové emise jsou znečištění. Uhlík je v periodické tabulce prvkem s protonovým číslem šest, vyskytuje se zcela přirozeně a tvoří základ veškerého života. Oxid uhličitý je přírodní plyn bez barvy, chuti a zápachu a v běžných koncentracích není nijak toxický. Vzduch v každém bytě nebo kanceláři má obvykle více než dvojnásobný obsah oxidu uhličitého než venkovní ovzduší. Náš dech obsahuje

více než stonásobek venkovní koncentrace oxidu uhličitého. Vápenec a mramor v sobě mají 44 % oxidu uhličitého. Zhruba 97 % ročních emisí tohoto plynu má přírodní původ, a přece se tvrdí, že ona 3 % (emisí z lidské činnosti) jsou příčinou globálního oteplování. Ale i kdyby tomu tak bylo, musí se ještě prokázat, že oteplování na Zemi bude katastrofa. Oxid uhličitý bychom měli oslavovat, nikoli jej démonizovat. Jak velký podíl oxidu uhličitého v atmosféře je příliš vysoký? Určitě to nejsou 0,02 %, což je úroveň, při níž ještě většina rostlin umírá. Možná je to současná úroveň necelých 0,04 %. Možná to je 0,1 %, kolik je ho ve sklenících, kde se oxid uhličitý používá k urychlování růstu rostlin a snížení spotřeby vody. Ať je to ale jakkoli, lidé nemohou jen tak rozhodnout o optimálním objemu oxidu uhličitého v atmosféře a ze všech sil doufat, že atmosféra se bude naším rozhodnutím řídit. Pokud už musíme nějaký prvek démonizovat, nechme uhlík na pokoji a vyberme si něco tak zhola neužitečného jako technecium nebo promethium.

Školáci, rodiče a zvídaví lidé z ulice mohou například na večírku s úspěchem ukázat, kolik přesně oxidu uhličitého emitují, nebo poukázat na to, že bublinky ve víně, pivu, limonádě nebo minerálce, to je všechno oxid uhličitý. Proč se někoho nezeptat, zda je „uhlíkové znečištění" nebezpečné, a pak ukázat na bublinky. K výrobě skla je zapotřebí kalcinová soda, živec sodný, dolomit, křemen a minerály bóru. Křišťálové sklo obsahuje oxid olova (vytvořený pomocí emisí oxidu uhličitého), bublinky ze skla se odstraňují oxidem arzenu (vyprodukovaným postupy, které uvolňují oxid uhličitý) a celý proces průzkumu ložisek, těžby, dopravy, měření a třídění, skladování, dalšího přepravování, vážení, míchání, plnění pecí, kontroly tvorby skla, šetření teplem pomocí rekuperace nebo regenerace, formování, chlazení a dokončování výroby asi 800 různých typů skla není nic jednoduchého. V každé jednotlivé fázi tohoto procesu dochází k uvolňování oxidu uhličitého. Jak může někdo držet v ruce sklenici a tvrdit, že oxid uhličitý je znečištění? Jestliže se sklo rozbije, už jej nejspíše nebudeme moci snadno recyklovat, protože skla je velmi mnoho druhů, což znamená, že výroba nového skla s sebou ponese další emise oxidu uhličitého. Pokud budeme sklo recyklovat, pak budeme produkovat oxid uhličitý při výrobě energie potřebné k tavení skla. Podívejme se například na okenní sklo nebo tabuli skla na stole. Sklo je naprosto ploché, protože tekuté sklo se rozlije po roztaveném cínu. Průzkum, těžba, zpracování, tavení a doprava cínu znamenají další velmi vysoké emise oxidu uhličitého.

Tomu, kdo je tak trochu neotesaný a pije z plechovky, bude asi jedno, že plechovka se vyrábí z hliníku a menšího množství hořčíku. K výrobě hliníku je zapotřebí značného množství energie a její většina pochází ze spalování uhlí. Plechovka je uchovaná energie a její výroba uvolnila do atmosféry oxid uhličitý. A stejně tak se oxid uhličitý emituje při průzkumu, těžbě a dopravě bauxitu. Přeměna bauxitu na oxid hlinitý většinou spotřebovává energii z uhelných elektráren. Přeměna oxidu hlinitého

na hliník vyžaduje ohromné množství energie, obvykle ze spalování uhlí, a k úspoře energie je nutné zachytávat i emise fluoru.

Možná se ale budou někteří držet vězeňské stravy a zůstanou u chleba a vody, aby nám šli příkladem. Ale ani to není zcela bezproblémové. Také výroba chleba uvolňuje do ovzduší oxid uhličitý. Trouba peče díky elektřině z uhlí nebo díky plynu či dřevu, což všechno znamená emise oxidu uhličitého. Dodávky vody si zajišťujeme stavbou přehrad, výrobou kovových trubek a čerpáním vody, a k tomu opět patří emise oxidu uhličitého do ovzduší. Možná bude na večírku hrát hudba. To také vyžaduje energii. A tak můžeme pokračovat dál. Není úniku. Náš život je dnes díky oxidu uhličitému daleko lepší a bohatší než dříve.

Se vším, co spotřebováváme a děláme, je spojena energie a uvolňování oxidu uhličitého. Nejlevnější energie pochází ze spalování uhlí a od toho, kdo žije na Západě tamním stylem života, je zcela pokrytecké říkat druhým, aby žili prostě. Přesně to dělají zelení. I během Hodiny Země, kdy se vypínají světla, emitují hořící svíčky oxid uhličitý a uhelné elektrárny musí zůstat v provozu. Je nanejvýš výmluvné, že Hodinou Země uctíváme temnotu a že si málokdo uvědomuje, jak si miliardy lidí zajistily základní prostředky k životu za cenu, kterou si mohou dovolit díky energii uvolňující oxid uhličitý. Měli bychom oxid uhličitý uctívat a vyzvednout jej na oltář moderního světa.

Pokud má Austrálie, Británie nebo jiné země zavést daně, které mají snižovat emise oxidu uhličitého, pak se musí nejprve prokázat, že tyto emise vedou ke globálnímu oteplování. Jestliže se to vskutku prokáže, pak se můžeme na oteplování buď adaptovat, nebo přejít ke způsobu života lovců a sběračů, jelikož naprostá většina produkce potravin, dopravy, vytápění, chlazení a bydlení závisí na energii z fosilních paliv. Očekávám, že velké slavné ministerstvo pro klimatickou změnu a energetickou efektivnost v Canberře půjde příkladem a přestane v zimě využívat ústřední topení. Ještě jsem neviděl politika, ekologického aktivistu nebo bankéře, který by mi své moudrosti o životním prostředí sděloval u vchodu své jeskyně a neříkal nám, jak máme žít, po výletu letadlem první třídou na naše útraty. Vědci, kteří zvěstují zmar a zkázu, to dělají na základě počítačových modelů, které plní daty od jiných badatelů. Navíc se ukázalo, že metody, které ve svých modelech uplatňují (například „hokejkový graf" Michaela Manna), jsou matematicky vadné. Měli by se zvednout od svých počítačů, jít do terénu a provádět důkladná měření, aby potvrdili údaje, které do svých počítačů slepě zadávají.

Vzhledem k tomu, že planeta se otepluje posledních 330 let, je pro mě těžké pochopit, jak může zvýšení daní, nafouknutí byrokracie a vytváření příležitostí pro neprůhledné a podvodné mezinárodní obchody s uhlíkovými emisemi zachránit planetu před procesem, který probíhá přirozeně více než tři století. Před čím vlastně se snaží planetu zachránit? Před teplejším klimatem? Historie ukazuje, že teplá klimatická

období přinášejí více prosperity a větší sklizně. Působí jako fraška, když chce australská federální vláda uvalit uhlíkovou daň na velké emitenty (tedy hlavně uhelné elektrárny), zatímco jednotlivé australské vlády zajišťují produkci elektrické energie z uhlí. Bude snad federální vláda zdaňovat vlády států za „uhlíkové znečištění"?

Panuje velký tlak na to, aby se elektřina vyráběla ideologicky „správným" způsobem, tedy na hrůzně neefektivních větrných farmách nebo solárních stanicích, které ovšem vesměs nedodávají elektřinu v době, kdy ji potřebujeme. Větrné energie jsme se vzdali před 150 lety. A proč? Byla beznadějně neefektivní a dnes se může uplatňovat jen díky obrovským subvencím. Fotovoltaika byla vynalezena v roce 1839. Na to, abychom z ní získali velká množství elektřiny, jsme měli 170 let, a neuspěli jsme, protože solární energie je rovněž beznadějně neefektivní. Jestliže někdo objeví mnohem efektivnější fotovoltaiku, bude z něj nejbohatší člověk na planetě. Motivace pro takovéto vynálezy nemůže už být lepší. Měli bychom ale přestat myslet na solární energii a k produkci velkých objemů elektřiny, které potřebujeme, namísto toho využívat osvědčených metod. Vědí vůbec ekologičtí aktivisté, že k výrobě, udržování a likvidaci solárních elektráren je zapotřebí více energie, než tato zařízení vyrobí během 25 let své životnosti? Mořské brízy a sluneční paprsky jsou pro výrobu dostatečného množství elektřiny, kterou nepřetržitě používáme, zcela neekonomické a navíc jsou pravděpodobně vůči životnímu prostředí škodlivější než konvenční zdroje energie.

Množství oxidu uhličitého v ovzduší vzrůstá. Ve vědecké literatuře vládnou velké spory o to, odkud oxid uhličitý pochází, jak dlouho v atmosféře zůstává a kam z ní odchází. Podle výpočtů IPCC ale v ovzduší chybí zhruba polovina objemu oxidu uhličitého, který podle jejich odhadu lidé vypouštějí do atmosféry. Je možné, že odhady IPCC mají závažné chyby, možná oxid uhličitý pohlcují životní formy na Zemi daleko rychleji, než nám říkají, možná pochází většina oxidu uhličitého odjinud. Je také možné, že chybějící oxid uhličitý přechází do oceánů rychleji, než nám IPCC tvrdí. Možná, chraň bůh, IPCC emise z činnosti lidí jen zveličuje. Věci jistě příliš nepomáhá ani to, že hlavní světová měřicí stanice koncentrací oxidu uhličitého v ovzduší se nachází na aktivní havajské sopce, která emituje oxid uhličitý. Observatoř na Mauna Loa je umístěna ve velké nadmořské výšce, takže neměří koncentrace oxidu uhličitého na úrovni mořské hladiny. Navíc předpokládá, že atmosféra severní a jižní polokoule se do značné míry mísí, a neměří obsah oxidu uhličitého ve vodní páře. Mimoto více než 80% havajských měření IPCC nepřijímá, stejně jako odmítá veškerá měření mimo Havaj před rokem 1960.

Historická měření koncentrací oxidu uhličitého ve vzduchu vykazují výrazné odchylky a jejich maxima jsou mnohem vyšší než současné úrovně. To dost kazí pohádku, podle níž se budeme opékat k smrti, takže klimatické souručenství jednoduše ignorovalo asi 90 000 historických měření oxidu uhličitého s tím, že jsou nepřesná.

Moderní měření na vrtech do ledovců však takový problém nemají a od běžných měření na zemském povrchu se podstatně odlišují.

Jestliže Austrálie omezí „uhlíkové emise" do roku 2020 o 5 % nebo na ně zavede daň, bude to mít na Zemi nějaký vliv? Můžeme si to spočítat. Lidé svou činností emitují 3 % celkových ročních emisí oxidu uhličitého, zbytek je přirozeného původu a pochází zřejmě z odplyňování oceánů. Austrálie se na emisích z lidské činnosti podílí 1,5 %. Vzhledem k předpovědím, podle nichž se naměřené atmosférické úrovně oxidu uhličitého zvýší ze 389 miliontin (ppm) v roce 2011 na 412 ppm v roce 2020, omezí pětiprocentní snížení emisí v Austrálii obsah oxidu uhličitého v atmosféře na 411,897 ppm. To by snížilo globální teplotu ovzduší do roku 2050 o 0,0145 °C. Teplota se přitom nestále mění v mnohem větším rozsahu. Kdyby se obyvatel Tasmánie přestěhoval z tamní metropole Hobartu do Darwinu na severu Austrálie, musel by se vyrovnat se zvýšením průměrné teploty o 18 °C. Kdyby se Fin přestěhoval z Helsinek do Singapuru, zažil by zvýšení průměrné teploty o 22 °C. Rozdíly mezi letními a zimními teplotami ve vnitrozemí překračují 30 °C a ve vyšších zeměpisných šířkách dosahuje rozdíl více než 50 °C.

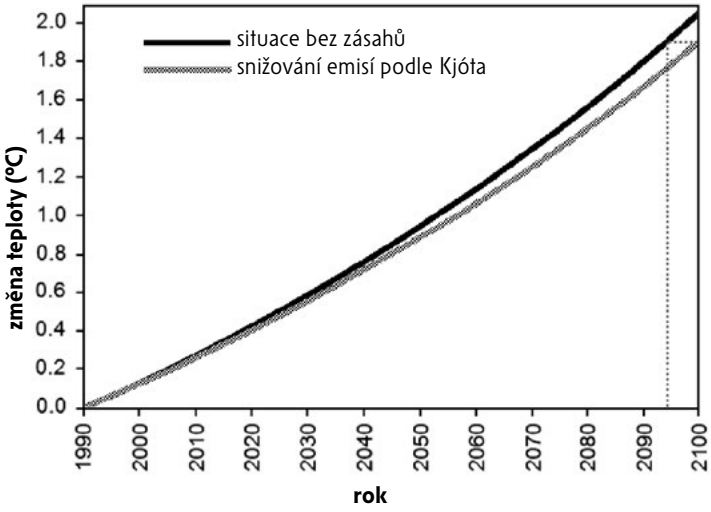

Graf 1: Vliv snížení emisí 37 západních zemí o 5 % proti roku 1990 (jak stanoví Kjótský protokol) na teplotu. Růst je do roku 2100 pomalejší o 0,2 °C, což v podstatě ignoruje přirozenou změnu klimatu a ukazuje na bezúčelnost snah ovlivnit klima legislativní cestou.

Nevšímejme si nyní jedné protivné maličkosti, totiž toho, že od roku 1998 se teploty nijak nezvýšily, třebaže emise oxidu uhličitého dál rostly. Pokud by se každý člověk

na Zemi snažil zastavit oteplení o 0,24 °C, které má podle předpovědí nastat v důsledku emisí z lidské činnosti mezi lety 2011 a 2020, stálo by to každého, muže, ženy i děti, 60 000 dolarů. To by představovalo 60 % světového HDP a 22násobek maximálních odhadů nákladů pro situaci, kdy se s možným globálním oteplováním nebude nic dělat. Jste připraveni zaplatit 60 000 dolarů za snížení teploty o necelého čtvrt stupně? O tom si dovolím pochybovat, zvláště když se planeta v tomto století ochlazuje, což ukazuje, že žádná korelace mezi změnami teploty a průmyslovými emisemi oxidu uhličitého neexistuje. Bez korelace nemůže existovat ani příčinná souvislost.

Vidíme teď, proč si klimatičtí alarmisté, vlády, průmysl a banky nepřejí žádné zpochybňování nastolené politiky – protože by to mohlo zmařit přesun peněz z našich kapes do jejich. Stejní lidé, kteří způsobili globální finanční krizi, slintají blahem nad vidinou ještě většího a lepšího podfuku. Zaplatí to mladí čtenáři této knihy. Zabrání jim to koupit si dům a dosáhnout stejné životní úrovně, jakou mají jejich rodiče. Kroky vlád proti globálnímu oteplování nemají nic společného s klimatem ani s životním prostředím. Je to metoda k vybírání peněz z našich peněženek, k zajištění zisků velkým bankám a odebrání některých z našich základních svobod. Je to hra o moc.

Výzvy ke směřování k „čisté" energii podněcují ti, kdo chtějí z jejího zavádění profitovat. Proč bychom probůh měli platit za drahou čistou energii (která čistá vůbec není), když ji už máme? V Austrálii jsou elektrárny na černé uhlí úžasně čisté a efektivní. Spalování uhlí ohřívá vodu a vytváří páru. Pára pohání turbiny, které vyrábějí elektřinu. Kotle mají účinnost 96 %: použité teplo se zachycuje a používá k opětnému ohřevu vody a čtyři procenta z něj se ztratí přes stěny kotle. Část vlhkého vzduchu se kondenzuje, precipitátory odstraňují 99,99 % drobných částic ze spalování uhlí a komínem do ovzduší se vylučuje jen oxid uhličitý. A co dělá vypouštěný oxid uhličitý? Živí rostliny. Co na tom má být špatného? Rostliny nerozliší, zda oxid uhličitý, který spotřebovávají, pochází z elektráren, nebo z přírody. Oxid uhličitý je oxid uhličitý.

Uhelné elektrárny vyrábějí elektrickou energii velmi efektivně a jejich náklady na uhlí tvoří asi 8 % celkových výrobních nákladů. Levná elektřina vytváří pracovní místa. Svět levnou elektřinu Austrálii závidí. Čína uzavírá malé, špinavé a neefektivní generátory a každý týden buduje jednu novou, velkou a efektivní elektrárnu. Austrálie to dělala před lety. Pokud by Austrálie snížila emise oxidu uhličitého o 5 %, jen nárůst emisí v Číně by byl stonásobkem objemu, který Austrálie ušetřila, což znamená, že ať udělá Austrálie cokoli, na planetu to žádný vliv mít nebude. Austrálie podobně jako USA má uhelné elektrárny, protože disponuje zásobami uhlí na stovky let. Je bláznivé myslet si, že co je pro Austrálii špatné, je pro Čínu dobré. Politika australské Strany zelených evidentně není pragmatická, protože předpokládaný globální problém neřeší v globálním rámci. Historie nás však učí, že ideologie a ekonomika nejsou dobrými spojenci.

Představme si ohromný konferenční sál plný úředníků australského ministerstva pro klimatické změny a energetickou efektivnost, jak dřou jako mezci, aby zachránili svět před pohromami globálního oteplování. Je možné změnit z jednoho sálu v Canberře globální klima? Ne. Je to neskutečné a nesmyslné mrhání obrovskými spoustami peněz. Sál nebude plný kouře, po jakýchkoli silnějších výrazech přijdou na pomoc psychologičtí poradci, účastníci konference budou pít zcela přírodní vodu a koberce bez syntetických chemikálií budou odolné vůči skvrnám z tofu. Zasedání budou končit pět minut před obědem nebo plánovaným závěrem. Výraz „rauchpauza" bude zakázán. Pomysleme na to, kolik lidí si po letech usilovné práce na řešení změny klimatu bude muset vzít dovolenou kvůli stresu, když zjistí, že příroda se nehodlá řídit tím, na čem se Canberra usnesla. Austrálie a Británie jsou jedinými zeměmi, které mají ministerstva pro klimatické změny. Co jen mohou stovky úředníků ministerstva klimatických změn každý den dělat? Určitě nemění klima, rozhodně ale spotřebovávají velké množství peněz. Jak mohou tito lidé přicházet večer domů a hrdě si říkat, že si své peníze zasloužili? Možná si myslí, že vymýšlet nové metody ovládání lidí je koneckonců taky práce. Jaký má vlastně smysl uhlíková daň, která dovádí zemi k bankrotu, a přitom sníží globální teplotu do roku 2050 jen o 0,0007 °C? Přemýšlelo se nad tím vůbec?

Austrálie vyváží stamiliony tun antracitového a koksovatelného uhlí do jiných zemí. Zastaví snad tyto země dovoz australského uhlí, protože chtějí zachránit planetu? Troška reality by mohla věcmi výrazně pohnout. Dovedeme si představit to zděšení, až se byrokraté konečně dozvědí, že rostliny se nestarají o to, zda oxid uhličitý, který spotřebovávají, pochází z přírody, nebo jej emitují lidé svou činností? Mohlo by to u nich vést k citovému zhroucení, po němž by si museli vzít měsíce neplaceného volna. Představme si, jaké zklamání byrokraté zažijí, až zjistí, že žádná jiná země neuvalila na své výrobce ničivou daň z uhlíku, která je jen zátěží a k ničemu nevede, že Austrálie kvůli tomu ztratila svou přirozenou konkurenční výhodu a že zisková odvětví, která se opírají o levnou energii, se nyní uzavírají. Státní úředníci a vědečtí aktivisté investují tolik času, emoční energie a našich peněz, že se musí alespoň pokusit o opatření, která by fungovala. Oteplení let 1977 až 1998 bylo politicky zneužito. Nyní, kdy už přes 15 let žádné statisticky měřitelné oteplení nenastalo, nemohou aktivisté a politici jen tak opustit pečlivě opatrovanou, ale vyvrácenou teorii globálního oteplování způsobeného lidskou činností.

Vědecky negramotní politici čelí obrovským tlakům, aby pro záchranu planety něco dělali. Namísto toho, aby veřejnosti zprostředkovali poučení o minulosti a současnosti klimatu a podporovali při tom rozmanitost názorů, politici pod tlakem kapitulovali. Měli bychom mít na paměti, že Argentina byla v roce 1910 nejbohatší zemí světa. Ale žít v dobré zemi není politikům dost dobré. Argentina kvůli špatné politice

zaostala a upadla. Austrálie má sice zatím štěstí, avšak špatná rozhodnutí a mizerná politika ji mohou velmi brzy srazit do chudoby, jako se to stalo Argentině.

Lidé se adaptovali na život u moře, v horách, v pouštích, v oblastech věčného ledu, v tropech i v umělé realitě měst. Z historie víme, že v teplých obdobích lidstvo prospívalo. Největší těžkosti naopak zažívalo v obdobích, kdy se doby meziledové měnily na ledové. Během zaledňování počty lidí klesaly a zdroje potravin se zmenšovaly. Historie také ukazuje, že početné jevy extrémního počasí lidé zažívali spíše v časech ochlazování než v obdobích oteplování. Žijeme nyní v době meziledové a stojíme před dalším nevyhnutelným zaledňováním. Lidé mnohokrát prokázali, že se mohou na oteplení snadno adaptovat. Období mínojské civilizace, říše římské, teplého období středověku i moderní éra svědčí o tom, že život je v teplých dobách mnohem lepší než v chladných obdobích. Disponujeme nyní technologiemi, díky nimž pro nás bude adaptace snadnější než kdy dříve. Jestliže se planeta Země otepluje, proč by tedy mělo být oteplení takový problém a jak by tomu mohly zabránit daně?

Velký bariérový útes se stal plakátovým příkladem dopadů globálního oteplování na přírodu. Má navodit dojem, že působíme spoušť, že korálové útesy kvůli nám podléhají bělení a že bychom si měli pospíšit, pokud chceme bariérový útes vidět, dokud nebude úplně zničen. Námi. Expert na korálové útesy Ove Hoegh-Guldberg nám v roce 1998 sdělil, že bariérový útes je ohrožen globálním oteplováním a že se na něm projevuje bělení. V roce 1999 upozorňoval, že globální oteplování bude vybělovat bariérový útes od roku 2010 každé dva roky. V roce 2006 vyslovil varování, že kvůli zvýšenému globálnímu oteplování „může zemřít během měsíce 30 až 40 procent korálů Velkého bariérového útesu podél Queenslandu".

Později ovšem Hoegh-Guldberg konstatoval, že bělení Velkého bariérového útesu je minimální. Také uvedl, že útes vykazuje „překvapivé oživení". Údajné oživení by však bylo pro Hoegh-Guldberga překvapivé jen v případě, že by věřil svému vlastnímu zveličování. Australský Ústav pro výzkum moří ve studii 47 útesů podél celých 1 300 kilometrů Velkého bariérového útesu ukázal, že korálové pokrytí je stabilní a od roku 1995 žádný úbytek nenastal. Televize ABC v roce 2002 tvrdila, že 10 % bariérového útesu od roku 1998 kvůli bělení zmizelo. Australská premiérka ve snaze přesvědčit voliče k podpoře „uhlíkové daně" sdělovala, že globální oteplování Velký bariérový útes zabíjí. Už nám ale neřekla, že útes přežil i teplejší doby. Funguje snad ABC jako nátlaková ekologická organizace, která se neohlíží na vědu? Proč nám australská premiérka, která má jistě přístup k mnoha různým vědeckým expertizám, neříká pravdu?

Skutečný příběh velkých a dlouhověkých korálových útesů se liší od toho, co vidíme v televizi. Záznamy dlouhé 337 let ukazují, že v období od konce 17. do poloviny 18. století a poté ve druhé polovině 19. století bylo klima vlhčí a do oblasti útesů

vtékalo více vody z australských řek. Sušší klima bylo naopak od druhé poloviny 18. století do prvních desetiletí 19. století a poté od poloviny 20. století. Tvrdí se nám, že vypouštěním oxidu uhličitého my lidé změníme klima, které tak bude vlhčí, sušší, chladnější i teplejší. Ať bude jakékoli, bude to naše vina. Velký bariérový útes ale vykazuje mimořádnou odolnost vůči vlhkým i suchým obdobím dávno předtím, než průmysl začal produkovat ve větší míře oxid uhličitý.

Největšími riziky přírodních pohrom v Austrálii jsou sucha, záplavy, požáry v buši, bouře a tropické cyklony. Během posledních 200 let zabily tropické bouře, záplavy a požáry stovky lidí. Zažili jsme jedno katastrofální zemětřesení a můžeme čekat další. Další oběti si vyžádaly sesuvy půdy. Poslední sopečná erupce zde nastala před 500 lety a každých několik set let bývá Austrálie zasažena vlnou tsunami. Podobně jako ve všech ostatních zemích i v Austrálii umírá více lidí předčasnou smrtí kvůli chladnému počasí než v důsledku tepla. Americká Národní meteorologická služba vede statistiky počtů úmrtí v důsledku počasí od roku 1940. Roční počty úmrtí v důsledku tornád, záplav, hurikánů a dalších pohrom jsou výrazně proměnlivé. V roce 1972 například usmrtily mimořádné jevy počasí 703 lidí. V roce 1988 jich bylo 72. Dlouhodobý trend je ale zřejmý: počet úmrtí vlivem počasí dramaticky klesl i přesto, že americká populace se od roku 1940 zvětšila na více než dvojnásobek. Výzkumy důsledků záplav ukazují na to, že silné záplavy jsou v posledních letech méně časté a že záplavy nelze dát do souvislosti s globálním oteplováním. Škody z povodní rostou zřejmě kvůli tomu, že jsme bohatší a na zátopových územích se stavějí dražší stavby.

Zemědělství a lesnictví mění oxid uhličitý z atmosféry v uhlíkové sloučeniny. Jedí lidé z klimatického souručenství potraviny a používají věci vyrobené z vlny? Potraviny jsou založené na uhlíku a v důsledku metabolizace potravin v našich tělech vydechujeme oxid uhličitý. Uvážíme-li, že Austrálie vyváží potraviny zhruba pro 60 milionů lidí světa a „uhlíková daň" naši produkci potravin sníží, zeptejte se svých známých státních úředníků, které země se rozhodli vyhladovět. Začali se o to pokoušet, už když zastavili dodávky masa našemu blízkému sousedovi. A kolik oxidu uhličitého a sloučenin uhlíku mohou do atmosféry vychrlit požáry v buši. Jeden takový požár může mít ohromný vliv na australský uhlíkový rozpočet.

Austrálie produkuje asi 1,5 % emisí oxidu uhličitého pocházejícího z lidské činnosti. Čína a USA se na jeho produkci podílejí zhruba 40 %. Pokud Austrálie sníží emise o 5 %, zruší tuto úsporu zvýšení emisí v Číně o pouhá 0,3 %. Ať udělá Austrálie v tomto ohledu cokoli, na planetu to nebude mít absolutně žádný vliv. Zvykněme si na to. Jelikož Austrálie vyváží kovy, není divu, že máme vysoké emise na hlavu, vzhledem k tomu, že tavení kovů uvolňuje do ovzduší velké množství oxidu uhličitého. Kovy produkujeme a vyvážíme proto, že jsme stabilní země a máme stabilní dodávky a levné zdroje energie. „Uhlíková daň" toto všechno změní.